

Kamenjar - Velebit

Tu e komemorira, a svoje zaboravlja...

Objavljeno 11/11/2018 Objavio Ivan A

Hrvatska, ignoriranjem svojih mrtvih koji su živote položili u tim ratovima, s postojanjem jama u koja su pobacana tijela poginulih, a iji ostaci do danas nisu iskopani i onda ponovo pokopani po temeljima naše uljudbe i naše vjere, dovodi u pitanje naš odnos prema sebi kao civiliziranom narodu.

Na današnji dan pred to no 100 godina, 11. 11. 1918. u 11. sati proglašeno je primirje kojim je završio Prvi svjetski rat.

Ova fotografija pokazuje mrtve austro-ugarske vojnike nakon jedne bitke. Me u njima je poginulo nekoliko stotina tisu a Hrvata, koje nitko nije prebrojao, koji se kroz dvije Jugoslavije nisu ni spominjali, kao da nikada nisu ni postojali i koje nova hrvatska država, nastavljaju i srpsku tradiciju, tako er ne spominje.

Predsjednik Ivo Josipović je izjavio da nisu vrijedni spomena, jer su se borili na krivoj strani.

U isto vrijeme Francuska i Njemačka zajedno komemoriraju žrtve Prvog svjetskog rata a francuski predsjednik i njemačka kancelarka zajedno polažu zajednički vijenac za sve žrtve u ratu kojemu je danas službeno prihvaćeno da nije imao krivih i pravih, nego svi podjednako snose krivicu.

Od svih, najmanje su krivi Hrvati koji su bili svojom pripadnošću u Austro-Ugarskoj Monarhiji uključeni u rat.

Preko televizijskih kanala diljem svijeta evociraju se uspomene na te događaje pred 100 godina i komemoriraju žrtve njihovih pradjedova. Sjedim ispred televizora i dok to gledam mislim na svoje pretke koji su svoje kosti ostavili u Srbiji, na Galiciji i na Sibiru i pitam se koliko Hrvata danas misli na hrvatske žrtve toga i svih drugih ratova, uključujući i Domovinski rat.

Australske volonterke su utrošile 180 tisuća sati i naštrikale 60 000 makova na uspomenu australskim žrtvama toga rata.

Gledao sam najavu ovoga nadnevka na Hrvatskoj televiziji, u kojoj hrvatske žrtve nisu niti jednom riječju spomenute. Ostvarili smo državu a opet se pitam, nisu li hrvatske vlasti prihvatile velikosrpsku teoriju da smo narod sramotne prošlosti koju nije vrijedno spominjati i crne budućnosti koju nije moguće izbjeći.

Na uspomenu i u težnji da se ovakav odnos prema svojoj prošlosti i prema svojoj budućnosti promijeni, Projekt Velebit je za ovu godišnjicu preko Podcasta Velebit priredio dvosatnu emisiju posvećenu Hrvatima u Prvom svjetskom ratu, njegovim žrtvama i njegovim posljedicama:

Odnos prema mrtvima kao temelj ljudske civilizacije

Pitanje hrvatskoga službenog i općeg odnosa prema žrtvama Velikog rata, u kombinaciji s drugom dva rata prošloga stoljeća, s Drugim svjetskim ratom i s Domovinskim ratom, dobiva vitalni značaj u smislu našeg nacionalnog morala, živimo u vlastitoj državi koju smo konačno ostvarili.

Temeljna karakteristika ljudske civilizacije je štovanje mrtvih. Da bi se utvrdilo može li se jedna ljudska skupina iz prehistorijskih vremena proglasiti za civilizaciju ili ne, antropolozi iskapaju grobove. Ako utvrde da su dotični pokapali svoje mrtve s određenim vjerskim i ritualnim obredom, tu skupinu se proglašava civilizacijom. To se utvrđuje tako da se gleda, nalazi li se u jednoj grobnici jedna osoba ili cijela hrpa ljudi, vidi li se po položaju kostiju da je ta osoba s pažnjom položena u grob ili je samo bačena u jamu i nalaze li se u grobu neki predmeti koji bi pokazali da je osoba pokopana ceremonijalno, što onda implicira život te skupine po nekim vrijednostima, vjerovanju u zagrobni život, po čemu se onda odlučuje, radi li se o civilizaciji ili ne.

Odnos prema svojim mrtvima, civilizacijski je temelj od njena postanka.

Hrvatska, ignoriranjem svojih mrtvih koji su živote položili u tim ratovima, s postojanjem jama u koja su pobacana tijela poginulih, a čiji ostaci do danas nisu iskopani i onda ponovo pokopani po temeljima naše uljudbe i naše vjere, dovodi u pitanje naš odnos prema sebi kao civiliziranom narodu.

Zamolio sam Marka Jurića, domaćina spomenute emisije na Podcastu Velebit, u kojoj je nastupio povjesničar dr. sc. Željko Holjevac, da pročitam kratki snop mojih prigodnih misli, koji je završio riječima: "Hoćemo li mi ostati jedina nacija na svijetu, na koju mora pasti prokletstvo jer se odriče svojih žrtava u sva tri velika rata 20-og stoljeća, jer tu se komemorira a svoje zaboravlja, osvaja i amnestira a branitelje osuđuje.

Jesmo li mi slobodan narod ili smo još uvijek robovi? Krajnje je vrijeme je da odlučimo!"

Autor: Dinko Dedi /[ProjektVelebit](#)